

Momentul de cotitură al industriei siderurgice din România

Sabina Strîmbovschi, Mara Balaşa

Op-ed, martie 2026

Ultimii ani au fost extrem de dificili pentru industria siderurgică din România, iar evenimentele din următoarele luni, de la vânzarea combinatului de la Galaţi până la deciziile privind susţinerea sectorului, vor fi decisive pentru viitorul oţelului românesc.

Cinci ani de şocuri pentru oţelul românesc: între energie scumpă, tarife americane şi oţel asiatic ieftin

În ultimii cinci ani, industria siderurgică s-a confruntat cu o serie de provocări, de la preţurile ridicate şi volatile la energie până la concurenţa acerbă la nivel global, accesul inegal la finanţare şi ajutoare de stat, precum şi presiunea decarbonizării. Competiţia neloială cu producătorii din afara spaţiului comunitar, cu precădere din Asia, susţinuţi prin subvenţii masive, a contribuit la [supraproducţie](#) la nivel global şi scăderea drastică a preţurilor la produsele din oţel. Suplimentar, tarifele comerciale pentru oţel şi aluminiu impuse de Statele Unite ale Americii au dus la [redirecţionarea exporturilor](#) către piaţa europeană. În 2024 companiile din România au exportat fier şi oţel în SUA în valoare de [312 milioane de euro](#), fiind expuse [puternic](#) la noua politică tarifară americană. Acest cumul de factori s-a resimţit prin scăderea profiturilor, reducerea producţiei şi, în anumite cazuri, sistarea temporară sau definitivă a anumitor combinate siderurgice.

Restructurare în desfăşurare: noi proprietari, vechi probleme

În 2024, [producţia industriei metalurgice din România a scăzut cu aproximativ 30%](#) faţă de valorile din 2021. Jucători importanţi şi-au sistat producţia temporar sau definitiv, ceea ce a dus, în anumite cazuri, la schimbări majore prin vânzarea activelor (ex. ArcelorMittal Hunedoara şi ArcelorMittal Tubular Products Iaşi). Unii producători au depăşit această perioadă volatilă şi complicată, realizând chiar investiţii în modernizare şi re tehnologizare (ex. Combinatele siderurgice Donalam Târgovişte şi Călăraşi) sau în producţia de energie

regenerabilă (ex. parcul fotovoltaic de 20 MW, dezvoltat de Tenaris Silcotub SA¹ ce [va asigura 10% din consumul de energie al oțelăriei](#)).

În 2025, au apărut noi jucători pe piață, respectiv GLGH Steel care a achiziționat Artrom Steel Tubes SA,² compania Metinvest prin achiziționarea ArcelorMittal Tubular Products Iași, precum și compania românească UMB Steel, parte a grupului UMB. Cea din urmă a [achiziționat recent activele companiei ArcelorMittal Hunedoara](#)³ în valoare de 12,5 milioane de euro și combinatul siderurgic Oțelul Roșu din Caraș-Severin pentru suma de 28 de milioane de euro, cu angajament de [investiții în modernizare și re tehnologizare de până la 300 de milioane de euro](#).

De departe, cel mai răsunător caz este cel de la Liberty Galați, singurul producător de oțel primar⁴ din România, care în 2019 a fost preluat de grupul Liberty Steel, parte a GFG Alliance, cu intenții ambițioase de investiții și modernizare. Potrivit planului [de modernizare al combinatului \(GREENSTEEL\)](#), compania își propunea trecerea de la furnalul clasic pe bază de cărbune (BF-BOF) la cuptoare electrice alimentate cu fier redus direct cu gaz natural sau hidrogen (DRI-EAF). Acest plan includea și o dublare a producției de oțel, ajungând la 4,1 Mt de oțel lichid până în 2030.⁵ În pofida ambițiosului plan de transformare, **Liberty Galați a înregistrat în ultimii ani o scădere semnificativă, de aproximativ cinci ori, de la 2,35 Mt de oțel lichid în 2021, la 0,5 milioane de tone în 2024**. Totodată, forța de muncă aproape s-a înjumătățit, de la 5000 la 2700 de angajați. În ciuda mai multor inițiative, inclusiv din partea statului român, de a contribui la repornirea activității combinatului, Liberty Galați a continuat să acumuleze pierderi și datorii semnificative.

În contextul incapacității actualului proprietar de a susține financiar combinatul, întreaga platformă industrială – atât activele Liberty Galați, cât și cele ale Liberty Tubular Products Galați – a fost scoasă la vânzare la începutul anului 2026. Prețul pornește de la **709 milioane de euro**, însă cel puțin încă 200 de milioane de euro vor fi necesare pentru a reporni combinatul și a-l menține în activitate. În plus, **aproximativ un miliard de euro va fi necesar, dacă noul proprietar își va asuma angajamentul de a implementa planul GREENSTEEL**. Indiferent cine va câștiga licitația, un lucru este clar: vânzarea combinatului va avea succes doar dacă noul proprietar se angajează ferm să facă tranziția către tehnologii noi. Fără o transformare tehnologică, oțelăria de la Galați va continua să se confrunte cu probleme de competitivitate. Costul emisiilor de carbon va crește semnificativ în următorii ani, fiind necesară facilitarea accesului la finanțare, preferabil la costuri reduse, pentru trecerea combinatului pe tehnologii noi de reducere a minereului de fier, folosind în primă fază gaz

¹ **Tenaris Silcotub** deține în România trei unități de producție – în Zalău (fabrică de țevi și componente), Călărași (oțelărie electrică) și Câmpina (fabrică de prăjini de pompare)

² **Artrom Steel Tubes SA** are două fabrici în România: cea de la **Slatina**, unde se produc țevi fără sudură pentru diverse aplicații industriale, și cea de la **Reșița** unde se produc țagelile pentru țevi

³ **ArcelorMittal Hunedoara** este specializată în producția de profile și corniere destinate sectoarelor energetic, al construcțiilor și infrastructurii.

⁴ Obținut prin reducerea minereului de fier în furnale, spre deosebire de oțelul reciclat din fier vechi

⁵ Implementarea acestui plan ar fi contribuit la reducerea cu 93% a emisiilor din producția de oțel lichid, fiind însă necesare **160.000 de tone de hidrogen/an, respectiv 6,35 GW de energie regenerabilă**, precum și mari cantități de fier vechi.

natural și apoi hidrogen regenerabil. O astfel de tranziție se aliniază și planurilor de creștere a producției de gaze din Marea Neagră.

Lecțiile trecutului și importanța stimulării cererii de oțel cu emisii reduse

Industria siderurgică a mai trecut prin momente de răscruce. Trecerea la economia de piață din anii '90 și dezindustrializarea aferentă din România a dus la scăderea capacității și la închiderea multor întreprinderi industriale, iar **producția** a scăzut cu 46% pentru oțelul brut, respectiv cu 61% pentru produsele siderurgice semifabricate. De aceea, lecțiile trecutului trebuie să ghideze răspunsul de acum, atât al investitorilor, cât și al autorităților.

În acea perioadă, industria a trecut printr-un **val de privatizări**, a beneficiat de **ajutoare de stat pentru modernizarea tehnologiilor** și a fost monitorizată printr-un program al întreprinderilor, la nivelul Uniunii Europene. Dacă în momentul privatizărilor operatorii figurau cu pierderi, la finalul monitorizării, în 2008, aceștia au înregistrat profit. Deși acele restructurări au reușit să aducă industria pe linia de plutire, ținând cont de importanța strategică a producției de oțel în prezent, tranziția nu ar trebui să mai repete șocurile sociale și industriale din anii '90.

Acest **sector este esențial pentru industriile apărării, navale, auto și construcții**. Stimularea cererii, inclusiv prin proiecte de infrastructură cu rol dual, este esențială pentru a susține transformarea și revitalizarea bazei industriale existente. Exemplul producătorilor secundari de oțel din România arată că asigurarea cererii funcționează: combinatele de la Târgoviște, Călărași și Oțelul Roșu au fost revitalizate parțial datorită cererii din construcții și infrastructură.

Statul poate așadar juca un rol esențial prin susținerea unei cereri predictibile pentru produsele siderurgice cu amprentă redusă de carbon, în special prin achizițiile publice din marile proiecte de infrastructură.

Pe scurt, **viitorul industriei siderurgice românești depinde de două lucruri: tranziția către tehnologii curate și asigurarea cererii pentru produsele rezultate. Statul are instrumentele necesare pentru ambele, trebuie doar să le folosească.**

EPG este un think-tank independent, non-profit, dedicat politicilor energetice și climatice din România și Uniunea Europeană. Înființat în 2014, EPG funcționează ca un institut de cercetare în domeniul politicilor publice, fiind finanțat în principal prin granturi competitive, organizații filantropice și, într-o măsură limitată, proiecte din sectorul privat. EPG urmărește să promoveze un dialog fundamentat pe dovezi privind echilibrul dintre decarbonizare, competitivitate economică și echitate socială, implicând factori de decizie, industrie și publicul larg.

Scan for more
publications

